

Parets

Estimat amic,

¿No t'havien posat mai de cara a la paret, quan anaves a l'escola? ¿No has sentit sovint dir que voldríem tancar-nos entre quatre parets per tal que ens deixessin tranquils? ¿No has constatat l'alegria del que podia fer-se casa pròpia i dir que ja tenia les seves parets? La casa, com a refugi, com a port, on recalar.

Parets, muts testimonis de les nostres vides, de les nostres alegries i dels nostres dols, de les nostres petites coses de cada dia. Parets xopes de les nostres paraules i de les paraules amigues dels que han vingut a fer-nos companyia, a compartir les nostres festes i acompanyar-nos en les dissorts.

I un dia, tot d'una, ve la piqueta demolidora i arrenca les parets, aquells balcons on havíem sortit per veure la festa del carrer, per posar-hi la bandera els dies assenyalats. La piqueta ràpidament ho enfonsa tot i arriba ràpidament a deixar el solar net i pelat. Només queden a la paret mitjera llenques de

color que ens recorden: mira això era la cambra del pare, aquí dormia el fill, aquesta taca fosca és la marca del fum de la llar de foc; aquestes marques són els graons de l'escala que pujava al pis, que pujava a les golfes, aquelles golfes on havíem jugat quan érem infants i que ens semblaven un món meravellós, ple d'endròmines heterogènies... Ja no queda res: noves parets pujaran, tota traça antiga desapareixerà, tots els records s'esfumaran. Tot serà nou, tot serà lluent i brillant, tot recomençarà.

He vist enfonsar una casa on he cone-

gut cinc generacions que he estimat, amb les quals he compartit tantes coses des que era una criatura: sé els éssers estimats que l'han cuidat, que l'han arreglat, que hi han viscut amb penes i alegries i que ara ja no hi són.

Sentia els cops de la piqueta i la pala mecànica que carregava els camions amb la runa del que havia estat casa, i m'ha calgut allunyar-me per no sentir més aquell soroll, per no sentir més la fi d'aquella casa. Ara em venien al pensament tot de records, les imatges dels éssers estimats que havien habitat aquella casa. Ara ja no hi són i la casa tampoc. Ara comprenia més que mai què volia dir allò de tenir quatre parets, de quedar-se entre quatre parets. Ara m'adono que sóc un romàntic sentimental. El progrés triomfa: ara l'alumini i el vidre substituiran els vells maons fets a mà del segle passat. No miris enrrera! Els exèrcits vencedors avancen damunt muntanyes de cadàvers.

Una abraçada del teu vell amic,

BEN-NET
CENTRE DE NETEGES, S.A.

Soletat, 80
Tel. 725 97 77 - 725 99 87
SABADELL

Lluís Casals i Garcia